

KIM CƯƠNG VÀ BẠCH TUYẾT.

Đọc để biết thêm về

Kim Cương, Bạch Tuyết , , , sau 4-75.

Sự khác biệt giữa Trắng và Đen, Quốc Gia và Cộng Sản, người chân chính và kẻ đi hai hàng, người có lương tâm và kẻ phản quốc, người Biết Ơn và kẻ Vô Ơn. v.v Tình cờ gặp được chị Kim Tuyết, một trong nghệ sĩ tài danh của giới biểu diễn miền Nam trước 1975.

Dù ở trong các tuồng diễn của gánh hát Kim Chung hay Dạ Lý Hương, thì cái tên Kim Tuyết luôn đứng cùng với Hùng Cường, Tấn Tài, Thanh Hải... Khán giả của thập niên 60 luôn đánh giá tài năng của chị không khác gì Ngọc Giàu, Bích Sơn, Phương Liên, Thanh Thanh Hoa... Giọng hát và lối trình diễn của chị là sự thu hút đặc biệt trên sân khấu của Sài Gòn. Nhưng có lẽ cũng vì vậy mà chị gặp không ít khó khăn sau tháng 4-1975 bởi chọn lựa của mình.

Tháng 7/2016, chị Kim Tuyết có kể về cuộc gặp giữa chị và nghệ sĩ Kim Cương. Giữa trùng phùng đó, người nghệ sĩ của Little Saigon đã bất ngờ bật ra câu hỏi với nghệ sĩ Kim Cương rằng vì sao bà lại là một cán chính nằm vùng.

Câu hỏi đó, cũng bật tung cánh cửa quá khứ, mở ra những điều âm ỉ chưa ai nói hết. Lịch sử ghi lại vô số những dữ kiện lớn lao, nhưng đôi khi vẫn thiếu những câu chuyện đời mà khiến ai nấy đều phải trầm ngâm suy nghĩ. Ngày chiến tranh ấy xa rồi, nhưng có những vết thương không bao giờ có thể lành.

Về nghệ sĩ Kim Cương, thật mới mẻ khi nghe kể lại qua lời của một đồng nghiệp – mà hơn nữa là mặt đối mặt chứ không phải là chuyện thêu dệt. Trong chuyện kể ấy, nghệ sĩ Kim Cương đã ngại ngần ra đi, để tránh phải trả lời nghệ sĩ Kim Tuyết.

Cuộc đời, quả thật khó ngờ hôm nay và mai sau. Cũng ít ai biết, trong những tháng ngày của chế độ mới, nhiều người kể rằng nếu không có ông Võ Văn Kiệt lên tiếng

bên vực thì bà Kim Cương cũng đã gặp nhiều búa rìu từ các cán bộ bảo thủ thâm căn – coi bà Kim Cương cũng cùng một loại “văn hóa đòi trụ”, không nên sử dụng trong chế độ XHCN.

Cám ơn chị Kim Tuyền, một nghệ sĩ tài danh và là một người thẳng thắn kể lại mọi thứ trong bài phỏng vấn dưới đây. Những gì chị nói ra, sẽ là phần tham khảo sống động nhất cho thế hệ mai sau về sân khấu, con người và cuộc đời của Sài Gòn trong ký ức của những ai yêu thương nơi chốn ấy.

Tôi giữ lại câu chuyện này với sự tôn trọng người kể, với tư cách hậu bối, và cũng sẵn lòng dành thời gian với với những ý kiến cải chính khác gửi đến, trong tinh thần sẵn sàng rộng đường dư luận. Trân trọng.

-Thật bất ngờ khi gặp lại chị ở Mỹ, đặc biệt là qua trường hợp chị nói rất thẳng thắn với nghệ sĩ Kim Cương, về những hoạt động không có tính cách văn nghệ của bà. Có vẻ như còn rất nhiều thứ về cuộc đời mình mà chị chưa có dịp kể với khán giả. Nếu không bất tiện, chị có thể cho biết sau ngày 30-4-1975, cột mốc của đời chị đã như thế nào?

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, theo lời kêu gọi của Đài Phát Thanh Sài Gòn (quân cán chính phải đến trình diện), tôi đến sở làm là Tiểu Đoàn 50 Chiến Tranh Chính Trị trình diện. Đến nơi tôi thấy một đống rác khổng lồ ngay lối cổng ra vào và đầy cả trong sân. Bỗng có người nói: “Không phải ở đây mà phải trình diện ở Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị ở đường Thống Nhất”.

Đến Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị, anh Vân Sơn (ban AVT) giúp tôi lấy tờ đơn khai lý lịch từ một cán bộ Cộng Sản đưa cho tôi. Tôi đang điền vào thì một cán bộ khác bước ra nói: “Các ban nhạc trong Nam này chỉ có vài nhạc công, ngoài Bắc chúng tôi có cả trăm nhạc công ấy”. Tôi hơi bực nói: “Nhưng sao ca sĩ các anh hát giống tiếng Tàu quá, chỉ nghe chỉ chỉ chèo chèo không hà, chúng tôi không hiểu gì cả”.

Nhìn vào tờ khai lý lịch, tôi nhanh trí điền vào hai chữ “tài xế” ở phần nghề nghiệp. Xong mọi thủ tục, anh Vân Sơn đưa tôi đến trước cổng Ban Văn Nghệ Hoa Tinh Thương và Biệt Đoàn Văn Nghệ Trung Ương. Anh Vân Sơn chào từ giã với gương mặt thật buồn. Về sau tôi được tin anh Vân Sơn đã nhảy xuống sông Thị Nghè tự tử vì bất mãn với chế độ.

Sau đó theo lời kêu gọi của chị Kim Cương, tôi đến họp tại Hội Nghệ Sĩ. Rất đông các cô chú và anh chị nghệ sĩ tân cổ tụ tập bên hông trụ sở và phía sân sau. Khi thấy tôi và nghệ sĩ Tùng Lâm ngồi trò chuyện, chị Kim Cương ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi nói “Chị ơi em buồn quá”. Chị Kim Cương kéo đầu tôi ngã vào vai chị, một tay vuốt tóc vỗ về: “Đừng buồn em, chị em mình rồi sẽ được giải phóng ra khỏi bốn bức tường”.

Tôi cũng sờ nhìn chú Tùng Lâm. Chị Kim Cương nói lớn “Mọi người vào trong, đến giờ họp. Chị nắm tay tôi, kéo tôi theo chị vào phòng họp. Chị ngồi vào đầu bàn chủ tọa. Chị đồng dục tuyên bố: “Ngày xưa bọn Thiệu Kỳ bán nước còn hiện diện trên quê hương ta, tôi phải núp dưới danh nghĩa Làng Cô Nhi Long Thành. Hôm nay

chúng ta đã đánh cho Mỹ cút Ngụy nhào. Tôi ra lệnh cho anh Nguyễn Đức (nhạc sĩ) lập những tiểu tổ để chúng ta thành lập Biệt Động Văn Nghệ ...". Chú Tùng Lâm nghiêng đầu nói nhỏ vào tai tôi: "Tuyệt, khóc nữa đi con, mày khóc nữa đi con".

Tôi thất vọng nào nề. Trong khi chị Kim Cương thao thao bất tuyệt, tôi không còn nghe hay không muốn nghe gì nữa cả. Trời ơi, thần tượng sụp đổ! Kim Cương là Việt Cộng nằm vùng đã giúp cho cả cướp đoạt miền Nam, áp bức bóc lột người dân, đưa đất nước đến chỗ sắp bị diệt vong mà sao lại dám nói là mình yêu nước?

Vài tuần sau tôi gặp bác Bảy Nam đi xích lô máy ngừng trước nhà. Thấy tôi bác hỏi "Kim Tuyên con đi đâu đây?" Tôi chào bác và trả lời " Dạ đây là nhà con" Bác nói tiếp "bác vào thăm ông Trần Tấn Quốc vì nghe ông sắp dọn về Cao Lãnh ả dật. À, con có nhận được thư mời con thăm gia ban kịch không? Chị Kim thích con đóng kịch với chị lắm, ngày phát role (* chọn người vào vai) chị Kim chờ con quá trời!" Tôi chỉ còn biết đáp " Dạ dạ tại con bệnh..."

Sau đó mấy ngày má Bảy Phùng Há nhắn tôi đến nhà. Bà mặc áo dài chờ tôi, muốn đưa tôi lên sở TTVH trình diện để hát cho đoàn SGI với ns Thành Được. Trước đó tôi luôn được má Bảy mời hát chánh cho ban cải lương PH và Vân Kiều trên TV với anh Thanh Sang và lần sau cùng với anh Thành Được trong tuồng Cạm bẫy đô thành của soạn giả Ngọc Diệp.

Má Bảy bảo tôi về thay áo dài cho đàng hoàng "... cách mạng không thích ăn mặc như vậy đâu con..." vì tôi đang mặc quần ống loa và áo thun màu vàng có chữ "Have a nice day" áo bỏ trong quần, đeo dây belt to tướng. Tôi chào má Bảy trở về nhà và trốn luôn!

- Nhưng rồi sau 75 chị có tiếp tục sinh hoạt văn nghệ bình thường không, những ngày đó như thế nào?

Sau ngày 30/4/1975 văn nghệ sĩ, nhạc sĩ miền Nam hầu như thất nghiệp hết. Cứ một hoặc hai ngày là có ba người bộ đội mang dép râu vào nhà tôi ngang nhiên đi từ trước ra sau rồi ngồi chồm hổm trên salon và nói "chúng con đến thăm mẹ" (mẹ của tôi)

Lần lượt cán bộ rồi tới cách mạng 30 (thành phần hưởng ứng với chế độ mới sau ngày 30/4) kéo tới nhà kêu gọi tôi tham gia. Họ bảo " chị là nghệ sĩ nên sẽ có tác động lớn đối với quần chúng, chị sẽ ca hát và hướng dẫn quần chúng. Mới có nên cm còn nghèo, chúng tôi sẽ cấp cho chị một chỗ ngủ nghỉ tại trụ sở ngoài đường Lê Quang Định, nơi chúng tôi tịch thu của bọn bán chân đế quốc Mỹ, cung cấp cho chị một bữa ăn cho một ngày, tiền lương thì không có."

Họ yêu cầu tôi theo họ ra quận và định chở tôi bằng xe đạp. Tôi bảo họ cứ đi trước tôi sẽ chạy xe theo. Quận của họ là bãi đất trống ngay ngã 5 Bình Hòa.

Một nhóm người già trẻ bé lớn đứng bao quanh một thanh niên nhỏ con ốm nhách đang ôm cây đàn, vừa hát vừa chỉ dẫn tất cả hát theo và diễn tả bằng chân "ta lên giây đàn... từng từng..." Mọi người nhìn theo anh ta cùng hát, cùng co chân đưa đầu gối cao ngang bụng, hai tay cũng làm bộ như đang cầm cây đàn... Tôi thâm nghĩ "trình diễn kiểu gì mà như một bày khi đột vậy?" Tôi cảm thấy xấu hổ cho cậu thanh niên và tội nghiệp cho những người dân đang bị bắt làm trò quái đản. Mặt tôi

nóng bừng, tay chân lạnh như bị lên máu... Tôi nói với tên cán bộ là tôi bị bệnh rồi phải về nhà chữa bệnh gấp.

Cả xóm nơi tôi ở rất bức mình vì những cái loa tuyên truyền láo khoét. Mới hừng sáng đã phát rùm beng kêu mọi người thức dậy tập thể dục nghe chối tai nhức óc! Có lần họ cho người đến từng nhà kiểm kê xem nhà có cầu tiêu không? Loại nào? Ngồi bàn hay ngồi chồm hồm có cái lỗ?...

- Hoàn cảnh chị thì như vậy nhưng bạn bè quen biết trong nghề thì thế nào? Họ có gặp những nghịch cảnh như chị không hay mọi thứ dễ dàng hòa nhập hơn?

Tôi có người bạn tên Mai, nhà ở đường Ngô Tùng Châu - Gia Định. Một dịp tôi đến nhà chị thì thấy một nhóm công an phường ngồi đầy nhà.

Chị nói nhỏ với tôi là họ ngang nhiên vào nhà còn tự động lấy thức ăn trong tủ lạnh. Tôi bèn nói "Chị này ở một mình không có chồng, sao các anh tự nhiên vào nhà người ta vậy?"

Họ đáp "A thì chỉ là đến thăm chị Mai thôi..."

Tôi chợt nhớ đến người bạn có chồng là nhạc sĩ cổ nhạc là quân nhân của BĐVN TỰ DO có nhà trong khu gia binh nên hỏi "mấy vợ con lính VNCH sống trong trại gia binh bây giờ có được tiếp tục ở không?"

Tên ba Huân mặt mày gian ác trả lời "... chúng tiếp tay cho bọn Thiệu Kỳ bán nước, không có quyền ở..."

Tôi hỏi "vậy ai sẽ ở?"

Hắn đáp "chúng tôi, những người có công với cách mạng"

Tôi nói tiếp "theo tôi, các anh là cmgpmn thì nên dành những căn nhà và các biệt thự của cái bọn mà các anh cho là bám chân đế quốc Mỹ bỏ lại để cấp cho người nghèo khổ đang ở gầm cầu xó chợ, còn các anh nên che chòi ở thì dân chúng sẽ phục các anh vô cùng. Chứ nếu các anh vào ở cái nhà này tôi e dân chúng sẽ nghĩ lắm về cái từ gp của các anh... còn xe tăng, xe nhà binh, máy bay của đế quốc mỹ bỏ lại các anh nên bắt chước Cam bắt đốt bỏ hết đi, đừng nên xài bất cứ cái gì của họ để lại..."

Ba Huân tức giận gọi đồng bọn. Máy chiếc mô-tô hụ còi rầm rộ chạy đến, chĩa súng bắt tôi giải về phường...

(PHẦN 2)

Những ngày đầu sau 30/4 tôi thấy TV phát hình vở Cải lương Hồ Quảng của các nghệ sĩ miền Bắc. Họ không có hài để mang mà mang dép râu, trang phục rất nghèo nàn. Có một vở kịch mà nghệ sĩ mặc áo đầm Liên Xô nói về điện Cẩm Linh chiếu trên TV và các ca, nghệ sĩ phải chào cờ của Liên Xô.

So sánh với miền Nam, các nghệ sĩ Cải lương Hồ Quảng của miền Nam ăn mặc rất đẹp, các kịch sĩ không hề diễn về Tòa Bạch Ốc và chúng tôi không hề phải chào cờ Mỹ... Chúng tôi làm việc cho Ban Văn Nghệ Hoa Tình Thương/TC CTCT và cơ quan Thông tin JUSPAO, chúng tôi chỉ hát những bài ca về quê hương, về tình yêu và ca ngợi sự hy sinh của những chiến sĩ VNCH chứ không hề có những bài ca sắt máu kiểu cs "... thể phanng thân uống máu quân thù..."

- Với nghệ sĩ thì như vậy, chung quanh chị còn những người Sài Gòn khác thì ra sao? Chị có còn nhớ được điều gì đáng nhớ vào thời điểm đó?!

- Một buổi trưa, nằm nghe tiếng hát lạ "... thăm thăm chiều trôi khuya anh đi rồi sao trời đưa lối..." tiếng hát đầy xúc cảm như muốn xé cả ruột gan... Tôi bước ra lan can nhìn xuống đường... một người đàn ông mặc quần lính VNCH và chiếc áo thun cũ, cắt hai chân đang ôm đàn hát ngay gốc cây trước cửa nhà tôi...

Tôi xúc động rơi nước mắt nhớ lại những ngày hát cho các anh chiến sĩ tại tiền đồn Pleiku, Kontum, BV Cộng Hòa, BV Lê Hữu Sanh v v... hình ảnh quá đau xót của những Thương Phế Bình bị đuổi ra khỏi bệnh viện đi qua nhà tôi trong buổi chiều 30/4, hình ảnh một người đàn ông ngã quỵ trước cửa trong đêm tối, tôi và các em đưa anh vào nhà, nấu nước trà gừng, pha sữa rồi cạo gió cho anh... lúc anh tỉnh dậy mới biết anh là lính VNCH.

Hôm sau lại một phụ nữ ngã gục trước nhà tôi vì quá đói, chúng tôi cũng giúp chị qua cơn đói...

- Được biết chị vượt biên từ rất sớm, đến Mỹ chị có gặp lại đồng nghiệp và nói tiếp nghề diễn của mình?

- Tôi vượt biên vào cuối năm 1978 với gia đình. Đứa con nhỏ nhất của tôi chỉ mới 10 ngày tuổi. Chuyến vượt biển hãi hùng như bao nhiêu nạn nhân vượt biên khác. Cuối cùng chiếc tàu nhỏ bị lật vì sóng to và đặng đá ngầm trước khi vào đến bờ biển Mã Lai khiến một số người chết. Gia đình tôi may mắn được cứu thoát và sau đó được định cư tại Hoa Kỳ với tư cách tị nạn chính trị.

Những ngày đầu đến Mỹ, cũng như bao người tị nạn khác được chính phủ giúp đỡ, tôi đến trường học tiếng Anh. Chị Túy Hồng là người đầu tiên mời tôi hát trên đất Mỹ. Tôi dành một buổi hát tại Los Angeles cho anh Bảo Ân. Sau đó lịch trình diễn của tôi khá bận rộn. Hát gây quỹ cho chùa, nhà thờ, kháng chiến, hát cho các phòng trà, vũ trường, đại nhạc hội... thu video cho nhiều vở kịch và tuồng cải lương và các bài tân nhạc, trình diễn nhạc kịch cho ns Hoàng Thi Thơ, trình diễn văn nghệ tại Châu Âu và các nước Canada, Nhật Bản, Úc...

- Đã có lúc nào chị quay về Việt Nam để nhìn và nhớ lại?

- Tôi có trở về Việt Nam sau khi Má tôi mất năm 2010 để lo giải quyết trở cốt của ba tôi để lại từ năm 1973. Trong thâm tâm tôi nguyện lo xong là không bao giờ muốn trở về khi Cộng sản vẫn còn trên quê hương Việt Nam.

Trong chuyến đi này tôi có gặp lại vài người bạn thân từ thuở nhỏ, những người bà con và vài đồng nghiệp... khi tạm trú ở một khách sạn tại Saigon tôi gặp những người làm việc ở đó nói toàn giọng Bắc mới sau 75 rất khó nghe.

Hầu như người Bắc 75 đã vào chiếm cứ hết những căn nhà mặt đường khu thương mại của Saigon, trong đó có ngôi nhà trước kia của tôi. Saigon trở nên quá chật chội, lưu thông tắc nghẽn, khói bụi mịt mù, không tôn trọng luật lệ, CSGT làm tiền trắng trợn, đạo đức suy đồi, tham nhũng tràn lan.

Không một quốc gia nào trên thế giới muốn vào hoặc ra khỏi phi trường là phải nộp tiền mãi lộ nếu muốn được yên thân. Đi đâu cũng thấy biểu ngữ "Quyết tâm làm sạch đường phố" Hết "quyết tâm" này đến "quyết tâm" kia - hết "phường văn hóa" đến "khóm văn hóa" nhưng cán bộ và công an thì đối xử với dân rất vô văn hóa! Tôi chưa từng thấy nước nào giăng quá nhiều biểu ngữ dạy dỗ dân như VN cộng sản, tôi cảm thấy xa lạ và cô đơn trên chính quê hương của mình...

- Chị chọn ra đi và thực sự không hối tiếc? Được biết chế độ mới ở miền Nam cũng nhiều lần mời chị trở lại sân khấu tiếp tục sống với nghề như cũ? Thử nghĩ lại chị ra đi chỉ vì bất mãn tạm thời hay có thêm những kinh nghiệm nào khác?

- Sau mười năm định cư tôi mới nộp đơn xin gia nhập quốc tịch Mỹ... Ngày tuyên thệ tôi thấy lòng ngậm ngùi khi nghĩ đến thân phận mình cũng có một quê hương mà tại sao hôm nay lại phải xin được trở thành công dân của một nước khác không cùng màu da? Nước mắt tủi hờn lại có dịp tuôn rơi...

Sau khi quyết định nghỉ hát tại VN 1975, tôi không theo dõi các chương trình TV và ít giao thiệp nên không rõ các sự việc xảy ra cho các đồng nghiệp ở VN. Kỷ niệm đáng nhớ là có một lần anh Nhật Trường đến nhà để mời tôi hát lưu diễn miền Tây nhưng do bận rộn lo chuyện vượt biên.

Một kỷ niệm khác là vào một buổi tối tôi gặp bà Năm Sa Đéc - má Năm - có đóng chung với tôi phim Đỉnh núi Mây Hồng trước một tiệm phở trên đường Hiền Vương nay là đường VTS. Má Năm vừa đưa tay chỉ lên đầu vừa nói "tụi nó bắt má Năm học tập cải tạo nhưng cái đầu này có sạn rồi, còn lâu..." Ánh mắt má Năm rục rũi phần ướt trong đêm tối.

Tôi có người em kết nghĩa tên Nguyễn Văn Trảng là đệ tử của nghệ sĩ Anh Lân. Khi viết kịch hay viết báo em lấy biệt hiệu là Vương Thế Trung. Em tiếp tục học và đã

tốt nghiệp kỹ sư (Phú Thọ) Tôi có dự lễ tốt nghiệp của Trảng năm 1973. Ba của Trảng mất sớm, Mẹ tu ở chùa Cao Đài. Một ngày sau 1975, Trảng ghé nhà tôi và cho biết em đang hoạt động cho Phục Quốc Quân tại Tây Ninh. Tôi gửi em một số tiền để em hoạt động. Năm 1978 tôi được tin Trảng đã bị bắt.

Năm 1983, soạn giả Trần Trung Quân từ Pháp sang mời tôi thu hình vở cải lương Nước mắt người đi với Dũng Thanh Lâm - nội dung kể lại cuộc đời của các chiến sĩ phục quốc anh hùng - Tôi kể chuyện mình có cậu em kết nghĩa tên Trảng theo PQQ bị CSGT bắt chẳng biết giờ ra sao thì bất ngờ anh TTQ cho biết anh có bà mẹ hay đi chùa Cao Đài ở Tây Ninh vừa qua Pháp đoàn tụ... bà kể rằng hiền tài Nguyễn Văn Trảng hoạt động phục quốc bị cs gài bắt đưa ra xử trước tòa án nhân dân.

Bị kết tội "phản động" Trảng hiên ngang hét lớn "tôi không phản động, hcm mới là kẻ phản động" và bị bắn chết ngay tại chỗ... anh TTQ nói anh đã đưa câu nói của hiền tài Nguyễn Văn Trảng - do Dũng Thanh Lâm thủ vai chiến sĩ VNCH - vào vở tuồng.

Tôi lặng người đau đớn nhớ đến hình ảnh Trảng lộc cộc đạp xe đến chỗ tập kịch. Tôi đề nghị giúp Trảng mua xe Mobylette làm phương tiện đi chuyển, Trảng hứa trả lại sau khi ra trường có việc làm...

Tôi thương em như thương chính mình vì nhớ cảnh tôi phải bỏ dở học hành để đi hát kiếm tiền phụ giúp cha mẹ nuôi các em khi ba tôi gặp khó khăn về tài chánh vì vc liên tục đập mô trên tuyến đường Saigon - Vĩnh Bình khiến chiếc xe đồ của ba tôi không hoạt động được... Tôi nói Trảng cứ yên tâm, tôi tặng em vì em nghèo, mồ côi cha nhưng hiếu học... coi như tôi đóng hai show kịch TV không lãnh thù lao... Trảng cảm động rưng rưng nước mắt...

Năm 1995, điêu khắc gia Nguyễn Thanh Thu - tác giả bức tượng Tiếc Thương ở nghĩa trang quân đội Biên Hòa gọi điện thoại tìm tôi. Anh cho biết có một cô bạn là nữ quân nhân vừa qua Mỹ theo diện HO đang ở Boston có biết một số tin tức về Trảng... Tôi hẹn gặp chị tại nơi anh Thu cư trú ở Garden Grove - Cali.

Chị cho tôi biết có một thời gian ngắn chị bị giam chung với Trảng. Em thường nhắc đến KT và nói nếu chị được ra khỏi tù thì nhờ chị tìm gặp chị T và nói dùm em lúc nào cũng thương chị Tuyền... Tiếc thương thay, cs đã giết em!

Anh Thu có ý định tạc tượng của Trảng nhưng không thành vì lúc đó chẳng ai có một bức ảnh nào của Trảng... Tôi mong gặp lại chị nữ quân nhân mà tôi đã gặp 20 năm trước. Nhớ đến Trảng, tôi cảm thương và liên tưởng đến các thanh niên nam nữ trẻ tuổi như Trảng đã anh dũng tham gia phong trào Phục Quốc bị tra tấn, tù đầy và sát hại. Tôi có người cậu ruột (cậu Lữ Minh Bạch) là sĩ quan Hải Quân - VNCH cũng hoạt động phục quốc, bị cs bắt và kết án 18 năm tù.

Tôi đã khóc khi đọc những bài viết của những người tù chánh trị qua Mỹ theo diện HO kể về những nhục hình mà bọn cs bắt họ phải chịu và càng cảm hận sự trả thù tàn độc của chúng...

(PHẦN 3)

- Sau một thời gian sống và làm việc ở Mỹ, chắc chị cũng dần dần gặp lại ít nhiều đồng nghiệp ở Việt Nam qua Mỹ du lịch hoặc biểu diễn... cảm giác của chị thế nào?

- Bản rộn với gia đình và các sinh hoạt văn nghệ ở Mỹ nhưng tôi vẫn thường liên lạc với hai chị Như Mai và Kim Hoàng vì có mối thân tình từ lúc chị mời tôi đóng vai chánh trong các vở kịch và tuồng cải lương trên TV, đài phát thanh và đóng phim *Vực nước mắt*. Lúc chị Như Mai và điều hành chùa Nghệ Sĩ, tôi có trợ giúp xây bức tường bao quanh nghĩa trang.

Năm 1993, qua chị Như Mai tình cờ tôi được biết là ông Lê Duy Hạnh - chủ tịch hội sân khấu ở Việt Nam đang có kế hoạch giao lưu văn hóa. Bắt đầu họ sẽ gửi một vài ca, nghệ sĩ ít hoặc không bị chống đối đến Mỹ hát trước để tránh bị biểu tình phản đối, sau đó mới tiếp tục gửi nhiều ca, nghệ sĩ khác ra hải ngoại.

Chị Út Bạch Lan đến Mỹ trước tiên. Cô chủ nhà hàng Anh Thu và cô Sáu Châu cho tôi biết và muốn tôi cùng gặp chị UBL... Tôi đến nhà hàng, nhìn thấy anh Duy Khánh và Lâm Tường Vũ, hai anh đưa cho tôi tờ quảng cáo quay ronéo có hàng chữ Tái ngộ sầu nữ Út Bạch Lan... với sự bảo trợ của Duy Khánh, Lâm Tường Vũ, Kim Tuyền...

Họ tự động ghi tên tôi vào ban tổ chức mà không hề hỏi xem tôi có đồng ý không...

Tôi nói "... tôi chỉ muốn đến thăm chị Út Bạch Lan như một đồng nghiệp đàn em chào mừng chị chứ không muốn có tên trong danh sách bảo trợ hay ban tổ chức, dù rằng tôi thương mến chị UBL..."

Sau đó tôi được biết do nhà hàng *Seafood World* đã từ chối cho thuê vì ngại sẽ có cuộc biểu tình chống đối nên tất cả mới kéo về tổ chức tại nhà hàng Anh Thy - một nhà hàng nhỏ hơn.

Từ năm 1993, khi được biết cs phát động kế hoạch giao lưu văn hóa, tôi có suy nghĩ nếu tiếp tục hoạt động văn nghệ thì tôi vô tình tiếp tay cho cs thực hiện ý đồ ru ngủ và đánh phá cộng đồng người Việt tị nạn.

Tôi đã bắt hợp tác từ Việt Nam, vượt qua quá nhiều nghiệt ngã, cuối cùng thoát khỏi csvn và tại đất Mỹ này tôi vẫn có cơ hội sống bằng trí óc và đôi tay của mình... Tôi quyết định ngừng hát. Tôi chỉ hát một lần để ủy lạo các gia đình HO theo lời mời của anh Nguyễn Mậu Quý- chủ tịch hội Cựu Tù Nhân Chính Trị.

Trong thời điểm đó, ns Hoàng Thi Thơ đã book tour bên Châu Âu và mời tôi tiếp tục trình diễn nhạc kịch Á đào say nhưng tôi từ chối. Em Chí Tâm cũng muốn tôi kết hợp trình diễn với anh Thành Được và rất nhiều nơi mời tôi đi hát nhưng tôi vẫn không nhận lời.

Điều tôi suy nghĩ có thể không đúng với những người khác nhưng tôi không thể hay đúng hơn là không muốn giải bày. Năm 2002, anh Nhật Trường mời tôi hát giúp hai đêm văn nghệ Giã từ sân khấu, tôi nhận lời vì cùng quan điểm với anh khi nghe anh nói anh chống lại kế hoạch giao lưu văn hóa và không muốn đứng chung sân khấu với các nghệ sĩ do cs đưa sang.

Năm 2002, chị Bạch Tuyết qua Mỹ và gọi điện thoại nói muốn đến nhà thăm tôi. Tôi vui mừng vì chúng tôi đã từng hát chung ở đoàn Thống Nhất lúc tôi còn là "đào con"

Chị Bạch Tuyết may mắn giờ chót được thế vai chị Diệu Hiền trong vở Đẹp duyên chùa Tháp tức Tiếng hát Muồng Tênh của soạn giả Mộc Linh. Hai ông bầu Út Trà Ôn và Hoàng Giang sắp xếp cho Bạch Tuyết thế vai vì Diệu Hiền bỗng nhiên biến mất trong khi Bạch Tuyết chưa có vai trò nào trong vở tuồng này, còn tôi được đóng vai người em gái nhỏ.

Thời gian sau tôi rất thích chị đóng chung với anh Hùng Cường ở đoàn Dạ Lý Hương vì hai người diễn rất sống động, rất thật trong các vở tuồng xã hội cùng với Ngọc Giàu, Văn Chung, Dũng Thanh Lâm, Thanh Tú...

Phương Uyên lái xe chở chị Bạch Tuyết đến nhà chúng tôi. Sau khi chụp vài tấm ảnh kỷ niệm tôi mời chị và Uyên đi ăn tối tại restaurant COCO. Chị bảo là chị ăn chay và chỉ ăn được món nào có tôm... tôi tưởng chị là người có đạo Công giáo. Tôi hỏi thăm về tin chồng chị là ông Đức bị vc bắt và tịch thu tài sản và hỏi chắc chị khổ với vc vì ngày xưa chị có bức ảnh đội nón sắt có hàng chữ "Bỏ Bom Hà Nội" và đưa ngón tay cái lên?

Chị nói "... em ơi... ờ thì... nhưng chị không coi trọng tiền bạc, vật chất... chị tu rồi em ơi, thỉnh thoảng chị được thầy Thích Thanh Từ là thầy của chị giao cho chị đi thuyết pháp vì bận quá vì Phật tử đông quá... vấn đề anh Đức ở tù thì khi hoạn nạn mình phải chấp nhận, khi nào trời quang mây tạnh thì hai đứa che dù đi chung..."

Tôi hỏi thăm về sinh hoạt và cuộc sống của chị tại VN thì chị nói chị có nhiều bạn trẻ thương yêu, các bạn này có hăng nước uống và cho chị vào một phần hùn nhỏ để sống nên chị không phải bận tâm...

Chia tay ra về tôi thấy vui cho chị vì nghĩ chị đã tu đến mức đạt được chữ "ngộ" rồi vì nhà cửa bị tịch thu, chồng bị bắt bỏ tù mà không oán hận... tôi thầm nghĩ nếu là tôi thì tôi sẽ thù ghét cs lắm!

Bạch Tuyết điện thoại cho tôi "... chị có thằng con trai học Bang giao quốc tế bên Anh quốc. Hôm đám cưới cháu chị không qua được chỉ có cô em kết nghĩa là mẹ nuôi của nó đứng ra tổ chức. Nay chị muốn nó ra mắt cô chủ đồng nghiệp cho phải lễ. Chị mời em và ông xã đến rồi tụi mình đập bôn đập trống cho vui..." Tôi nhận lời ngay.

Đến nhà hàng Palace Seafood nơi tổ chức, tôi nhận thấy đây là một đám cưới vì cô dâu chú rể mặc áo dài khăn đóng... Có nhiều ca nghệ sĩ tham dự và chúng tôi cùng ca hát đóng góp thật sôi nổi với MC Trần Quốc Bảo. Cô dâu Mỹ trông khá xinh xắn dễ thương.

Trước khi tiệc tàn chị đến xiết tay tôi và hẹn sẽ đến chơi vài hôm trước khi về lại VN. Một buổi chiều trên đường đến rước chị, chúng tôi ghé mua tờ Việt báo. Tôi giở tờ báo ra xem thì giật mình khi thấy chị Bạch Tuyết đang quỳ lạy khán giả trên sân khấu San Jose với hàng tít lớn "Bạch Tuyết quỳ lạy khán giả vì bị biểu tình phản đối"

Chúng tôi rước chị ở khu Mobile home trên đường Bolsa. Trong khi ông xã tôi đổ thêm xăng tại góc đường Brookhust và Hazard thì chị cầm tờ Việt báo lên đọc rồi nói lớn "cũng thằng Mỹ nữa"

Tôi hỏi "chuyện gì vậy chị?"

Chị tiếp "thằng Mỹ không có tư cách gì để lật đổ chế độ Taliban"

Tôi hỏi "sao vậy chị?"

Chị nói "em ở Mỹ lâu mà không biết gì sao, thằng Mỹ làm giàu nhờ bán vũ khí nên nó muốn quây lên để bán vũ khí..."

Trời ơi, sao luận điệu và giọng nói của Bạch Tuyết giống y như phát ngôn viên vc Phan Thúy Thanh mà mỗi sáng lái xe đi làm tôi hay nghe tin tức trên đài VOA và BBC???

Về đến nhà, chị cầm tay tôi xem... Thoạt đầu tôi nghĩ chị biết coi bói...

Chị hỏi "Tuyền, em có bao nhiêu căn nhà?"

Tôi đáp "một căn mà còn trả chưa xong đây chị..."

Chị lại hỏi "em có bao nhiêu tiền trong nhà băng?"
Tôi thấy ngạc nhiên với hai câu hỏi này!

Chị bảo tôi về VN chơi và ở với chị.
Tôi nói "em ghét vc, vượt biên suýt chết rồi chị..."

Chị nói "... thôi mà em, đừng nghĩ vậy chế độ bây giờ tốt đẹp hơn chế độ trước nhiều lắm..."

Ông xã tôi bất bình "chị nói chế độ bây giờ tốt đẹp tại sao khi chấm dứt chiến tranh họ lại bắt sĩ quan, công chức và những nhà tri thức VNCH giam cầm đày ải bỏ đói cho đến chết trong các trại tù cải tạo?"

Chị nói "anh không biết chứ Tuyết vô thư viện bên Anh đọc sách thấy có nhiều nước tàn chiến tranh rồi họ đem bắn bỏ hết mà ai làm gì họ..."

Tôi bực mình nói "tốt đẹp gì không có tự do tôn giáo? Linh mục Nguyễn Văn Lý bị nhốt vào tù, Hòa thượng Thích Quảng Độ bị quản chế..."

Bạch Tuyết nói "... ai biểu sống trong chế độ của người ta mà chống đối thì là chuyện đương nhiên..."

Tôi thất vọng bởi kiến thức nhỏ hẹp và lý luận sắc mùi cộng sản của "tiền sĩ" Bạch Tuyết.

Chị còn hét lời tâng bốc Nguyễn Minh Triết nói anh ta giỏi đủ mọi thứ trong khi ở thời điểm đó NMT còn hoạt động ở Saigon và tôi chưa biết anh ta là ai...
Khi cuộc bàn luận quá căng thẳng tôi đổi đề tài về văn nghệ.

Tôi nói "má em hay xem cái lương, thỉnh thoảng em cũng xem và thấy Tài Linh diễn xúc động... chắc TL hiền lắm hả chị?"

Bạch Tuyết nói "những người nổi tiếng không ai hiền hết em..."
Rồi chị kể về anh Hùng Cường, chị nói anh HC yêu chị lắm, muốn cưới chị nhưng chị từ chối..." (?)

Chị không biết rằng thời gian sống ở Mỹ anh HC rất thân với chúng tôi và hay kể về những cuộc tình của anh - dĩ nhiên trong đó có Bạch Tuyết... mối quan hệ HC - BT ra sao, chị đã năn nỉ anh thế nào... tôi nghĩ nếu anh HC còn sống tôi sẽ gọi anh ấy đến để nghe Bạch Tuyết nói dóc!

Đêm khuya quá chẳng lẽ tôi đẩy Bạch Tuyết ra khỏi nhà, còn đưa về thì tôi mệt rồi sau một ngày dài làm việc.

Chị hỏi tôi có muốn gởi tiền giúp chùa Nghệ sĩ không... Tôi nói đã giúp rồi, lần này chỉ gởi ít tiền tặng má Bảy Phùng Há.

Trước đây theo lời kêu gọi của má Bảy và hai chị Như Mai- Kim Hoàng, chùa Nghệ sĩ không có rào nên thỉnh thoảng lại phát giác ra việc mờ mả bị đào bới vì họ muốn tìm vàng bạc, đồng thời số nghệ sĩ già không nhà cửa phải sống lang thang nên yêu cầu chúng tôi giúp đỡ tiền để xây rào và mua tôn lợp phía sau chùa cho cô bác có chỗ tạm trú. Chúng tôi đã gửi tiền giúp.

Sau đó chị Như Mai cho biết ông Võ Văn Kiệt chấp thuận cấp cho miếng đất ở quận 8 để xây nhà dưỡng lão nghệ sĩ. Tiền chúng tôi đã gửi xây rào và trùng tu trong chùa vẫn còn dư nên tôi yêu cầu chị Như Mai bỏ số tiền đó vào Bank để lấy lời lo thuốc thang cho những nghệ sĩ già đau yếu, còn nhà dưỡng lão hãy để cho chính quyền cs lo...

Tôi không bao giờ quên ơn Má Bảy Phùng Há - người mời tôi đóng nhiều vở tuồng trên TV, đã chỉ dạy thêm cho chúng tôi kể cả anh Thanh Sang Thành Được.
Má 7 cũng từng nói "... mấy ông muốn mời má làm chức này chức kia nhưng má nói má không thích làm chính trị mà chỉ thích làm văn nghệ mà thôi..."

Tôi lấy 100\$ bỏ vào bao thơ đưa cho chị Bạch Tuyết nhờ chị đem về trao cho má Bảy.

Vài tuần sau tôi gọi điện thoại thăm Má 7 và hỏi xem Má có nhận được tiền không... lúc đó có mặt ông bầu Xuân vì tôi nghe Má 7 nói lớn "ông Xuân ơi, Kim Tuyền nói có gửi Bạch Tuyết đem về cho tôi \$100 mà sao không thấy?"

Ông Xuân nói "... Bạch Tuyết bảo sung vào công quỹ của chùa..."

Tôi không hiểu tại sao chị Bạch Tuyết lại làm khác lời dặn dò của tôi để cuối cùng Má 7 không nhận được gì cả?!

Một lần nọ, anh Hùng Cường dẫn anh Sáu Thanh đến nhà thăm chúng tôi - anh Sáu Thanh là một đại thương gia. Trước năm 1975 chính anh là người cung cấp toàn bộ tiền bạc và phương tiện để thành lập đoàn cải lương Hùng Cường - Bạch Tuyết rồi giao cho HC và BT vì anh rất bận rộn với các Công ty của anh.

Đoàn cải lương này là một đại ban được khán giả nhiệt tình ủng hộ, lần trình diễn nào cũng bán hết vé, vậy mà Bạch Tuyết khai lỗ...

PHẦN 4 (Tiếp theo và hết)

Trước mặt chúng tôi, anh Sáu Thanh nói với Hùng Cường "... anh lập đoàn hát này cho chú mày mà chú mày ham chơi quá để cho con Tuyết lỗ lẹ hành. Nó đưa người của nó vào kiểm soát mọi chi thu, cứ khai lỗ để cuối cùng phải giải tán đoàn hát..."

Ngày 27/10/2002, Bạch Tuyết tổ chức ra mắt CD Kinh Pháp Cú chuyên thể cải lương tại chùa Việt Nam trên đường Magnolia của thượng tọa Thích Pháp Châu. Ông TT này từng có tai tiếng vì đã lãng nhãng tình ái với một nữ Phật tử trẻ. Cuộc điện đàm hẹn hò dâm dục ở Hotel của ông sư này với cô gái kia bị thu băng toàn bộ. Vì vậy cho nên truyền thông và báo chí hải ngoại kêu gọi biểu tình chống vc Bạch Tuyết và TT Thích Pháp Châu...

Hôm đó rất nhiều người đến biểu tình, trong đó có tôi. Trước cửa chùa, người ta cho phát thanh tape dâm dục của TT Thích Pháp Châu và hô đã đảo Bạch Tuyết... Tôi nghĩ nếu anh Hùng Cường còn sống chắc anh cũng đến biểu tình chống Bạch Tuyết vì anh là người rất căm thù cs. Dù rằng khi còn sống anh đã từng kể chính

anh là người đã giới thiệu anh Đức - một Việt kiều yêu nước tại Pháp - cho Bạch Tuyết sau vụ BT bị vợ của đại tá Hoàng Đức Ninh làm nhục.

Trong một dịp thăm nhà thơ Nguyễn Chí Thiện và ăn tối với anh chúng tôi có kể cho anh nghe về BT & KC. Sau đó trong một lần nói chuyện trên Radio, anh Thiện có đề cập đến việt cộng KC & BT...

Tôi quý mến anh Nguyễn Chí Thiện ở tư cách và sự dũng cảm... chỉ vì can đảm dám nói lên sự thật của lịch sử và sự thật tàn ác của chế độ cs mà anh bị gần 30 năm tù ở miền Bắc. Trong tù anh vẫn đứng thẳng, hiên ngang làm thơ vạch trần sự dã man của chế độ và dám chửi thẳng hcm...

Những gì tôi kể về Bạch Tuyết hoàn toàn là sự thật, không thêm bớt, không trái với lương tâm. Một số đông - trong đó có tôi - vẫn còn nhiều hoài nghi về Bạch Tuyết :

- * Bạch Tuyết không học trung học và đại học thì làm sao có bằng Tiến sĩ?
- * Bạch Tuyết không rành tiếng Anh thì làm sao vào thư viện của Anh để đọc sách và tài liệu?
- * Bạch Tuyết không nói và viết lưu loát tiếng Anh, Pháp, Đức thì làm luận án tiến sĩ bằng tiếng gì? Không lẽ làm luận án ở nước ngoài mà dùng tiếng Việt???
- * Bạch Tuyết có biết rằng mọi người đều hiểu trên thế giới có nhiều bằng "Tiến sĩ danh dự" được cấp do sự giới thiệu hoặc quen biết và có cả những trường "Đại học dõm" chỉ cần nộp cho họ vài ngàn đô là có bằng Tiến sĩ giấy?!
- * Bạch Tuyết thù ghét Mỹ, vậy tại sao lại thích qua Mỹ, cho con học ở Mỹ, làm việc ở Mỹ, lấy vợ Mỹ? Phải chăng Bạch Tuyết muốn tìm một "bãi đáp an toàn" sau này ở Mỹ?

- Những câu chuyện của hôm qua bao giờ cũng thật xúc động, dù chỉ là kỷ niệm. Nhưng có khi nào chị nhìn thấy sân khấu ở quê nhà, sự rộn rịp giàu có của đồng nghiệp mà chạnh lòng? Hoặc có lúc nào nghĩ rằng nếu chị nhượng bộ, ở lại thì cũng đã có một cuộc sống sinh hoạt sôi nổi, nhiều thu nhập như các nghệ sĩ khác?

- Sau 37 năm sống trên đất Mỹ và 41 năm miền Bắc cai trị miền Nam tôi vẫn thường theo dõi tin tức từ quê nhà và rất buồn khi thấy cs đã tạo ra một giai cấp mới - giai cấp cán bộ, con ông cháu cha, tư bản đỏ - Giai cấp này lộng hành, áp bức, bóc lột người dân khốn cùng. Luân lý đạo đức suy đồi, cuộc sống bất an, luật pháp bất minh, môi trường nhiễm độc, tham nhũng tràn đầy... Trong khi đó chính quyền lại "ác với dân-hèn với giặc" trước hiểm họa mất nước vào tay giặc tàu...

Tôi không dùng danh từ "chính quyền" cho csvn, vì không ai bầu cái đảng cướp này cả!

Chúng cưỡng chiếm miền Nam, áp đặt chế độ độc tài đảng trị thì không thể dùng danh từ chính quyền. csvn thắng VNCH do tuyên truyền dối trá, quỷ quyệt gian manh do hcm đem chủ thuyết ngoại lai quái đản từ liên xô, trung cộng đặt lên đầu dân Việt Nam. csvn xem văn nghệ sĩ là bộ môn tuyên truyền hữu hiệu nhất, họ dùng nghệ sĩ để ru ngủ đồng bào quên đi tội ác do chúng gây ra. KC là một điển hình cùng một số văn nghệ sĩ được họ sử dụng.

Tôi thấy mình đã quyết định đúng khi rời khỏi chế độ cs/vn để gia đình và con cháu có cuộc sống an lành và tốt đẹp hơn. Tôi đã đúng khi chọn nước Mỹ, một đất nước tôn trọng tự do dân chủ và nhân quyền, thực sự là của dân, do dân và vì dân.

- Dạ, xin cảm ơn chị.

Tuấn Khanh (ghi)